Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλήφθη παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος | *Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰουλίου 1906* | *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 34*

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια).

Ὁ Μαλουίνος ἀπήντησε :

— Αὐτὸ φρονῶ κ' ἐγώ, κυρία· ἀλλὰ δὲν ἀντιλαμβάνομαι ἀκριβῶς τὴν σημασίαν τῶν λόγων σας. Εὐαρεστεῖσθε νὰ μοῦ τοὺς ἐξηγήσετε ;

Ἡ λαίδη Στάγχωπ ἐξέφρασεν ὅλην τὴν σκέψιν της :

— Κύριε, ἡ ἐλευθερία νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ τὴν δίψαν, δὲν εἶνε βέβαια ἀπὸ ἐκείνας ποῦ χαροποιοῦν τὸν ἄνθρωπον. Λοιπόν, μοῦ φαίνεται, εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν βράχον, δὲν ὑπάρχει θέσις διὰ καμμίαν ἄλλην ἐλευθερίαν.

Ὁ καταδρομεὺς ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς καὶ ἀπήντησε μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα :

— Ἀληθινά, μυλαίδη, δὲν ἐπίστευα νὰ ὑποστῶ τόσην δυσπιστίαν ἐκ μέρους σας. Ποία καὶ μόνη ἐκ τῶν πράξεών μου δύναται νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὴν τὴν ὑπόνοιαν τῆς ἐγκαταλείψεως, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκφράζετε ἀπροκαλύπτως ;

Ἡ Ἀγγλὶς ἐφάνη αἰσθανθεῖσα τὴν ἐπιτίμησιν, τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσαν αἱ ὑποψίαι της.

— Ὁμολογῶ, ὅτι ἔσπευσα πολὺ νὰ ὁμιλήσω, κύριε, εἶπε· καὶ διὰ νὰ ἐξιλεωθῶ, θὰ μείνω σιωπηλὴ ἕως ὅτου μᾶς τὰ εἰπῆτε ὅλα.

Τότε, φιλοφρονέστατα, ὁ Σουρκοὺφ ἐξηκολούθησεν :

— Ἰδοὺ τί ἤθελα νὰ σᾶς γνωστοποιήσω, κυρία. Ὁ προστάτης δαίμων τῆς Γαλλίας μᾶς ἔκαμε νὰ νικήσωμεν τοὺς συμπατριώτας σας. Ὁ Ροβέρτος Σουρκοὺφ καὶ ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν, οἱ ἀπαίσιοι αὐτοὶ καταδρομεῖς, ἐνίκησαν τὸν μοίραρχον Χάρρις καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους του πλοιάρχους. Ἡ φρεγάτα *Κέντ*, αἱ κορβέτται *Ἀετὸς* καὶ *Βασίλισσα Ἐλισσάβετ* ἔγιναν λεία ἰδική μας. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνδρείους κυβερνήτας των, μόνος ἕνας εἶνε ζωντανός, ὁ μοίραρχος Τζὼν Χάρρις. Τὸν ἔχομεν μεταφέρῃ, καθὼς καὶ πολλοὺς ἄλλους πληγωμένους, εἰς τὰ παραπήγματα ποῦ ἐκτίσαμεν ἐκ τοῦ προχείρου· τὰ βλέπετε ἀπὸ ἐδῶ, ἐκεῖ κάτω, εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον. Πρέπει νὰ περιθάλψωμεν αὐτοὺς τοὺς ἀνδρείους ναυτικούς, καὶ, διὰ νὰ κανονισθῇ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἦλθα ἐδῶ νὰ συνεννοηθῶ μαζί σας, μυλαίδη.

Ἡ Ἀγγλὶς συνεκινήθη μὲ αὐτὴν τὴν δήλωσιν. Καὶ εἶπε μὲ ἀξιοπρέπειαν :

— Δὲν ἀμφιβάλλετε, ὑποθέτω, κύριε Σουρκούφ, ὅτι αἱ Ἀγγλίδες θὰ κάμουν πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ ν' ἀνακουφίσουν τοὺς συμπατριώτας των. Τί πρέπει νὰ κάμωμεν, κατὰ τὴν γνώμην σας, διὰ νὰ τοὺς περιποιηθῶμεν ;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ καταδρομεύς, ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν πληγωμένων μερικοί, τοὺς ὁποίους νομίζω ὅτι δὲν εἶνε εὔκολον νὰ μεταφέρωμεν ἀλλοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Δι' αὐτούς, εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μείνουν εἰς τὴν νῆσον, μ' ὅλας τὰς ἐλλείψεις ποῦ θὰ ἔχῃ ἐδῶ ἡ νοσηλεία των. Ἄλλοι πάλιν δύνανται ἀπὸ τώρα ν' ἀναχωρήσουν διὰ τὰς Ἰνδίας. Σᾶς προτείνω λοιπὸν νὰ ἐπιβιβάσωμεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ δύο πλοῖα, τὰ ὁποῖα θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας, ὅλους τοὺς ὑγιεῖς καθὼς καὶ τοὺς ναύτας, ὅσοι εἶνε ἱκανοὶ νὰ τὸ κυβερνήσουν. Ἀπέχομεν ἓξ ἡμέρας μόλις ἀπὸ τὴν Βομβάην. Τὸ πλοῖον θὰ φθάσῃ εἰς τὰς ἀγγλικὰς κτήσεις καὶ θὰ εἰδοποιήσῃ τὰς ἀρχὰς δι' ὅσα συνέβησαν, θὰ σταλοῦν τότε μεταγωγικὰ κατάλληλα διὰ νὰ παραλάβουν καὶ μεταφέρουν εἰς τὰς Ἰνδίας ὅλους τοὺς πληγωμένους, ὅσοι θὰ ἐπιζήσουν.

— Αὐτὰ εἶνε λογικώτατα, κύριε. Ἀλλὰ τί θὰ κάμουν αὐτοὶ οἱ πληγωμένοι ἕως ὅτου ὑπάγουν κ' ἔλθουν τὰ πλοῖα;

Ὁ Σουρκοὺφ ἔσεισε τὴν κεφαλήν. Ἦτο φανερὸν ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ παρουσίαζε δυσκολίας...

— Πρέπει νὰ ὑπολογίσωμεν δύο ἑβδομάδας περίπου, εἶπε, διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ μεταφορά των. Θὰ τὸ ἐνόμιζα καθῆκον μου νὰ τοὺς πάρω μαζί μου, ἂν ἡ θέσις των αὐτὴ δὲν ἐπέβαλλε τὰς μεγαλητέρας προφυλάξεις. Δὲν εἰμπορῶ ὅμως καὶ νὰ μείνω εἰς αὐτὰ μέρη, ὅπου κινδυνεύω νὰ ἀντιμετρηθῶ καὶ δευτέραν φορὰν μὲ τὰ πολεμικὰ πλοῖα τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Ὅσας δάφνας καὶ ἂν πρόκηται νὰ δρέψω, δὲν μ' ἀρέσει νὰ διατρέξω αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Ἐκτὸς τούτου μὴ λησμονῆτε ὅτι ἔχω κ' ἐγὼ πληγωμένους εἰς τὸ πλοῖόν μου καὶ ὅτι ὀφείλω τὸ ταχύτερον νὰ τοὺς ἐξασφαλίσω τὰς

«Ἔκτισαν ἕνα σπιτάκι...» (Σελ. 266, στ. β'.)

ἀπαιτουμένας περιθάλψεις. Ἄλλο λοιπὸν δὲν δύναμαι νὰ κάμω παρὰ ν' ἀφίσω εἰς τὴν ξηρὰν τρόφιμα καὶ σκεύη ἐπαρκῆ διὰ τὴν νοσηλείαν τῶν συμπολιτῶν σας καὶ θὰ διατάξω νὰ ἀποβιβασθοῦν ἔξω ὅλα τὰ διαθέσιμα κιβώτια προμηθειῶν καὶ φαρμάκων. Θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς παρουσίας σας διὰ νὰ ὀργανώσω τὴν ὑπηρεσίαν τῆς νοσηλείας τῶν πληγωμένων καὶ νὰ προετοιμάσω τὰ τῆς ἀναχωρήσεως ἐκείνων ποὺ εἶνε ἱκανοὶ νὰ ταξειδεύσουν...

Ἡ Ἀγγλὶς ἔτεινε τὴν λεπτὴν καὶ ἁπαλὴν χεῖρα της πρὸς τὸν καταδρομέα.

— Πραγματικῶς, κύριε, εἶνε ἀδύνατον ἄνθρωπος νὰ ἐνεργήσῃ μὲ περισσοτέραν εὐγένειαν παρ' ὅσον σεῖς τώρα. Θὰ ἦτο ἐντροπή μου νὰ φανῶ καὶ ἐγὼ κατωτέρα τῆς γενναιοφροσύνης σας. Ἂς ἀναχωρήσουν λοιπὸν ὅσοι πρέπει ν' ἀναχωρήσουν πρῶτοι. Ὅσον δι' ἐμέ, ἡ θέσις μου εἶνε ὡρισμένη παρὰ τὸ προσκέφαλον τῶν πληγωμένων. Θὰ μείνω ὥστε νὰ δυνηθῇ τὸ πλοῖον νὰ βγῇ στὰ πανιὰ ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ἐπεβιβάσθησαν εἰς αὐτὸ ὅλοι οἱ Ἄγγλοι καὶ ὅσοι ἐκ τῶν αἰχμαλώτων τοῦ ἐμπορικοῦ στολίσκου ἐβιάζοντο νὰ φάσουν εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Κορομάνδελ.

Οἱ λοιποὶ ἐβοήθησαν εἰς τὴν διασκευὴν τῶν παραπηγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχαν κατασκευασθῇ ἐν βίᾳ κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα. Ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Κλαβαγιάν, τὸν Ἐθὲλ καὶ τὸν Οὐστάριτζ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ζήσῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὰς Ἰνδίας, κατώρθωσαν νὰ οἰκοδομήσουν παράπηγμα, ἀπὸ ξύλα καὶ σανίδας, εἰς μίαν κοιλάδα τῆς μικρᾶς νήσου, ὅπου ἦσαν μεγαλωμένα μερικὰ δένδρα. Ἐκεῖ δίπλα, ἕνα ποταμάκι μὲ καθαρὰ νερὰ καὶ ἀδιάκοπον μουρμούρισμα ἔδιδε μίαν γωνίαν δροσιᾶς εἰς ἐκείνην τὴν ἄκραν τοῦ ἐρήμου βράχου.

Μετέφεραν ἐκεῖ μὲ πολλὰς προφυλάξεις τὸν μοίραρχον Τζὼν Χάρρις καὶ τοὺς βαρύτερον τραυματισμένους ἐκ τῶν συντρόφων του. Ὁ Κλαβαγιάν, ὁ ὁποῖος εἶχε γνώσεις τινὰς ἰατρικῆς, ἔκαμε τὸν χειροῦργον εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν, ἔπλυνεν ἐπιδεξίως ὅλας τὰς πληγὰς καὶ ἔδεσεν εἰς τὴν λαίδην Στάγχωπ πῶς νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκείνην τὴν στοιχειώδη νοσηλείαν.

Τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ὁ Βρετόνος καὶ ὁ Βάσκος, βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν Οὐίλ, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο ὡρισμένως σὰν ἄνδρας, ἔκτισαν δίπλα εἰς τὸ κύριον παράπηγμα, τὸ ὁποῖον ἔλεγαν τὸ νοσοκομεῖον, ἕνα σπιτάκι καὶ τὸ ἐπεξειργάσθησαν μὲ ἀληθινὴν φιλαρέσκειαν.

Τοῦ ἐπίσσωσαν τὰς συναρμογὰς καὶ τὰς σχισμὰς τῶν σανίδων, ἐσκέπασαν τὰ τοιχώματά του μὲ ψάθας, ἐσκέπασαν τὴν στέγην μὲ καραβόπανα. Τοῦ ἐκόπανισαν τὸ χῶμα τοῦ ἐδάφους μὲ πολλὴν προσοχήν, καὶ ἀφοῦ τὸ ἰσοπέδωσαν καὶ τὸ ἔτριψαν, τὸ ἐσκέπασαν μὲ στρῶμα ἀπὸ ξηρὰ φύλλα. Κατόπιν τὸ διήρεσαν εἰς τρία μικρὰ δωμάτια, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλείτερον ἐδέχθη μίαν αἰώραν, ἓν θρανίον ἀπὸ ξύλον πύξου, ἕνα τραπεζάκι, ὁλόκληρον συσκευὴν νιπτῆρος, τὴν ὁποίαν ἔφεραν ἀπὸ ἓν ἐμπορικὸν πλοῖον, καὶ μερικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐδανείσθησαν ἀπὸ τὰς βιβλιοθήκας τοῦ *Βρυκόλακος* καὶ τῆς *Ἁγίας Ἄννας*.

Ὅταν ἐτελείωσαν αὐταὶ αἱ ἑτοιμασίαι, ὁ Οὐὶλ ἐπῆγε μόνος του νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν λαίδην Στάγχωπ.

— Κυρία, εἶπε, χαιρετίζων ὅσον ἠμποροῦσεν εὐγενικώτερα, αὐτὸ εἶνε τὸ δωμάτιόν, τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ θέσωμεν εἰς τὴν διάθεσίν σας. Νὰ μᾶς συγχωρῆτε ποὺ δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς προσφέρωμεν ἄλλο ἀναπαυτικώτερον.

Ἡ Ἀγγλὶς περιέφερεν ὀλόγυρα τὰ βλέμματά της.

— Ἀληθινά, παιδί μου, εἶπε κατευχαριστημένη, εἶνε ἔξοχον αὐτὸ τὸ δωμάτιον. Ποτὲ δὲν εἶχα καλλίτερον εἰς τὰ ταξείδια μου. Μὴ τυχὸν εἶσαι καλλιτέχνης;

Καί, ἐπειδὴ ὁ μικρός, κοκκινίζων, ἀπὸ τὴν συστολήν, ἀπήντησεν ὄχι, ἡ μεγάλη κυρία ἠσθάνθη ἐνδιαφέρον δι' αὐτόν, τὸν ἠρώτησε διὰ τὴν καταγωγήν του, διὰ τὴν οἰκογένειάν του, καὶ ἔδειξε πολλὴν συμπάθειαν ὅταν ἔμαθεν ὅτι εἶχεν ἀφίσῃ τὴν μητέρα του μὲ τὴν ἀδελφήν του εἰς τὰς Ἰνδίας.

— Οὐίλ, εἶπε, ἐγὼ θὰ μεταβῶ εἰς τὴν Μαδράς, εἰς τῆς λαίδης Βλάγκουδ, τῆς συζύγου τοῦ διοικητοῦ. Θέλεις νὰ μοῦ ἀναθέσῃς καμμίαν παραγγελίαν διὰ τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφήν σου;

Τὰ μάτια τοῦ Γουλιέλμου Τερνὰν ἐφωτίσθησαν μὲ μίαν ἀστραπήν, ἡ ὁποία ἔλαμψεν ἀνάμεσα στὰ δάκρυά του. Καὶ μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἀπήντησεν:

—Ὦ! μυλαίδη, δὲν ἐτολμοῦσα νὰ σᾶς ζητήσω τοιοῦτο δεῖγμα εὐμενείας! Δὲν εἶνε ἀκόμα τρία χρόνια ποῦ τὰς ἄφισα, καὶ ποῦ φαίνεται παραπάνω ἀπὸ αἰῶνα. Ποτὲ δὲν ἠμπόρεσα νὰ γράψω οὔτε μίαν λέξιν εἰς τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφήν μου. Καὶ θὰ μὲ νομίζουν πεθαμένον!

— Λοιπόν, παιδί μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἀγγλίς, ὑπόσχομαι ὅτι ἅμα φθάσω εἰς τὰς Ἰνδίας, πρῶτ' ἀπ' ὅλα θὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελίαν σου. Θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὴν μητέρα σου εἰς τὴν Οὐτακαμόνδην, διὰ νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι ὁ υἱός της εἶνε λαμπρὸς καὶ ἀνδρεῖος νέος, καὶ ὅτι δύναται νὰ ὑπερηφανεύεται δι' αὐτὸν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις.

«Ἐπεσκέφθησαν τὸν μοίραρχον Χάρρις...» (Σελ. 266, στ. γ΄.)

εἰς τὸ νησὶ ἐδῶ, ἕως ὅτου ἔλθουν τὰ ἀγγλικὰ πλοῖα, μὲ ὅσας ἡ ὀσους ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας μου θελήσουν νὰ γίνουν βοηθοί μου.

— Εἶσθε ἀξία θαυμασμοῦ, μυλαίδη, εἶπεν ὁ Σουρκούφ, μὲ συγκίνησιν εἰς τὴν φωνήν του.

Ἔσκυψε δὲ τότε πρὸς τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του.

Αἱ πρόεστοιμασίαι διὰ τὴν πρώτην ἀναχώρησιν ἔγιναν δραστηριώτατα. Ἀπὸ ὅλα τὰ σκάφη, ὅσα εἶχον λάβῃ μέρος εἰς τὴν ναυμαχίαν, ἡ *Καλὴ Ἐλπὶς* εἶχε τὰς ὀλιγωτέρας ἀβαρίας. Δι' αὐτό, ναῦται καὶ ξυλουργοὶ εἰργάσθησαν μὲ ζέσιν νὰ τὰς ἐπισκευάσουν, εἰς τρόπον

Ἐκείνη ἡ νύκτα ἦτο ἡ τελευταία ποῦ ἐτέρασαν τὰ πληρώματα τοῦ Σουρκούφ εἰς τὰς Μαλδίβας. Τὴν αὐγήν, ὁ *Βρυκόλαξ*, ἡ *Ἁγία Ἄννα* καὶ ἡ *Ἐλπὶς* ἦσαν ἕτοιμα πρὸς ἀπαρσιν. Ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἦτο εὐνοϊκή, καὶ ὁ ἄνεμος ἔπνεε ἀπὸ τὸν βορρᾶν.

Διὰ τελευταίαν φοράν, ὁ Σουρκοῦφ καὶ ὁ Κλαβαγιὰν ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηράν.

— Δὲν μένει πλέον παρὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω, μυλαίδη, εἶπεν ὁ Μαλουΐνος, καὶ νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην, ἄλλην μίαν φοράν, διὰ τὴν διακοπὴν ποῦ ἔφερα εἰς τὸ ταξεῖδί σας. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πλοῖα ποῦ περιμένετε, ὁ ἀγγλικὸς στόλος τοῦ κόλπου τῆς Βεγγάλης θὰ φαντασθῇ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰς ἀνιχνεύσεις του ἕως ἐδῶ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ ἀπελευθέρωσίς σας θὰ γίνῃ ταχύτερον.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ εὐγενεστάτη κυρία, θὰ διατηρήσω βεβαίως πάντοτε τὴν λύπην ὅτι σᾶς ἐγνώρισα εἰς περιστάσεις τόσον ὀδυνηράς, ἀλλὰ ποτὲ ὅτι ἐφιξα τὸ χέρι τοῦ ἱποτικωτέρου τῶν Γάλλων.

Καί, ἐνῷ οἱ δύο φίλοι, ὑπεκλίνοντο διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν, ἡ Λαίδη Στάγχωπ ἐπρόσθεσε:

— Νὰ μὴ λησμονήσετε τὰ πιάνα μου, κύριε Σουρκοῦφ καὶ κύριε Κλαβαγιάν.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, μυλαίδη, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Ἐκτὸς ἂν καμμία ἀγγλικὴ φρεγάτα ἔλθῃ καὶ σπάσῃ τὰ σκάφη μας, θὰ ξαναδῆτε τὰ πιάνα σας σῶα καὶ ἀκέραια...

Πρὶν ἀναχωρήσουν, ἐπεσκέφθησαν τὸν μοίραρχον Χάρρις, διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετίσουν.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Σουρκούφ, ὅτι ἡ Ἐξοχότης σας δὲν θὰ μνησικακῇ πολὺ ἐναντίον μου δι' ὅσα συνέβησαν καὶ ὅτι ἅμα γίνῃ εἰρήνη, θὰ διατηρήσῃ καλὰς ἀναμνήσεις τῆς γνωριμίας μας.

— Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος, κύριε, ἀπήντησε φλεγματικῶς ὁ Ἄγγλος.

Μετὰ μίαν ὥραν, τὰ τρία καταδρομικά, συνοδεύοντα τὰ αἰχμαλωτισθέντα ἐμπορικά, ἔπλεαν πάλιν πρὸς νότον, διευθυνόμενα πρὸς τὰς γαλλικὰς νήσους.

Οὕτω ἔληξεν ἡ ἔνδοξος ναυμαχία παρὰ τὰς Μαλδίβας....

. . . . . .

Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν Βουρβῶνα. Εἶχεν παρέλθῃ ὀκτὼ ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ Σουρκούφ, καὶ τὸ φορτίον τῆς λείας, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ μεριδίου τοῦ νεαροῦ καταδρομέως, ἐπρόκειτο νὰ πωληθῇ εἰς τὴν δημοπρασίαν.

Ὁ ἐπίτροπος τῆς κυβερνήσεως εἶχε τὴν ἐποπτείαν τῆς πωλήσεως. Καὶ εἶχεν ἤδη ἐκποιηθῇ πολλὰ ἐμπορεύματα, τὰ ὁποῖα ἡ εὐρωπαϊκὴ προέλευσίς των εἶχε κάμῃ νὰ πωληθοῦν εἰς ὑψηλὰς τιμάς, ὅταν οἱ Μαῦροι καὶ Ἰνδοὶ ναῦται ἔφεραν ἐμπρὸς εἰς τὸ βῆμα τοῦ κήρυκος, μὲ προσοχήν, ἓν ὀγκῶδες πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον ἓν τεράστιον κιβώτιον, καλὰ φασκιωμένον μὲ ἄχυρα καὶ μὲ ἀδιάβροχα πανιά. Ἡ περιέργεια τῶν παρισταμένων ἀμέσως ἐξήφθη.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Πέτρου Μαέλ*.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΑΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὰ διάφορα θεάματα ποῦ παρουσιάζουν κάθε βράδυ μερικὰ θέατρα ποικιλιῶν, — ὅπως εἶνε τοῦ Ἀρνιώτη, — ἡ γυμναστικὴ καὶ ἡ ἀκροβασία δὲν εἶνε βέβαια τὸ ὀλιγώτερο διασκεδαστικόν. Ὑπάρχουν μάλιστα θεαταὶ ποῦ τὸ προτιμοῦν ἀπ' ὅλα.

Προχθὲς ἔβλεπα τ' ἀφάνταστα γυμνάσματα ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ πρόγραμμα, ἦτο *ἄνθρωπος-καουτσούκ*. Ὁ χαρακτηρισμὸς δὲν εἶνε ὑπερβολικός. Ἐνόμιζες πραγματικῶς ὅτι τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ θαυματουργὸν δὲν εἶχε μέσα του κόκκαλα, ἀλλ' ὅτι ἦτο ὅλον καμωμένον ἀπὸ σάρκα τόσον ἐλαστικήν, ὅσον τὸ καουτσούκ. Ἠμποροῦσε νὰ λάβῃ ὅλας τὰς δυνατὰς στάσεις, νὰ καμφθῇ, νὰ λυγισθῇ, νὰ περιστραφῇ, νὰ κουλουριάσθῃ, νὰ ἐκταθῇ, νὰ συμμαζευθῇ, νὰ περιπλακῇ, νὰ γίνῃ ἕνα ἀδιάλυτον κουβάρι ἀπὸ μέλη. Πότε ἔμοιαζε μὲ φεῖδι, πότε μὲ ὀκταπόδι, πότε μὲ τέρας τῆς φύσεως, ἀνώνυμον καὶ ἄγνωστον. Δὲν τὸ εἶχε τίποτε νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπον μὲ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν, ἐκ τῶν ὄπισθεν, ὅπως τὸ καλύπτομεν ἡμεῖς μὲ τὰς παλάμας. Εἰς ἄλλην στιγμὴν οἱ ἀστράγαλοί του ἤρχοντο ὑπὸ τὰς μασχάλας. Ἄλλοτε ἀνεστρέφετο, καὶ τὸ κεφάλι ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκέλη, καὶ ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκετο ὄρθιος ἀφοῦ διέγραφεν ἕνα κύκλον... ἀνάποδα. Ἐν γένει κάθε κίνησίς του ἦτο μία ἔκπληξις καὶ μία ἀντινομία. Χίλιαι ἀρθρώσεις ἐνόμιζες ὅτι εἶχαν προστεθῇ εἰς τὸ σῶμα ἐκεῖνο, ἀφοῦ αἱ ὑπάρχουσαι ἐτελειοποιήθησαν ὥστε νὰ λειτουργοῦν μέχρις ἐξαρθρώσεως.

Καὶ τὰ γυμνάσματα αὐτά, πότε ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι, πότε εἰς μίαν αἰώραν μὲ κρίκους, ἐξηκολούθησαν ὥραν πολλήν. Εἰς τὴν ἀρχὴν διεσκέδαζα· ἔπειτα ἤρχισα νὰ βαρύνωμαι· ἔπειτα ἤρχισα νὰηδιάζω... Ὄχι, δὲν ἦτο *ὡραῖον* αὐτὸ ποῦ ἔβλεπα. Ἀπεναντίας ἦτο ἄσχημον, ἀσχημώτατον. Τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο σῶμα, τὸ ὁποῖον μὲ τόσους κόπους κατώρθωσε νὰ θαυματουργῇ καὶ νὰ λαμβάνῃ στάσεις ἄλλας ἀπὸ τὰς φυσικάς, παρουσίαζε κάθε τόσον ἀπὸ μίαν ἀσχημίαν. Πολλάκις ἡ ἀσχημία αὐτὴ ἔφθανε μέχρι τοῦ τερατώδους, μέχρι τοῦ φρικώδους. Καὶ ἀπέστρεφα τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ μὴ βλέπω τὴν στρέβλωσιν ἐκείνην τῶν μελῶν, ἡ ὁποία μοῦ ὑπενθύμιζε τὰς στρεβλώσεις τῶν κραβατιτῶν, τοὺς ὁποίους συναντῶμεν μὲ φρίκην εἰς τοὺς δρόμους νὰ ἐπαιτοῦν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μοῦ ἐφάνη τότε ὡς νὰ ἐπαιτοῦσε. Ἐπαιτοῦσεν ὀλίγα χρήματα ἀπὸ τὸν θεατρώνην καὶ ὀλίγα χειροκροτήματα ἀπὸ τοὺς θεατάς... Καὶ διὰ νὰ ἔχῃ δικαίωμα εἰς αὐτά, παρουσίαζε κάτι περίεργον, ἀλλὰ καὶ ἄσχημον καὶ ἐξευτελιστικόν.

Ὄχι, ἔλεγα τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δὲν πρέπει νὰ ἐξευτελίζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ νὰ παρέχῃ παρόμοια θεάματα. Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὡραῖον καὶ χάριεν καὶ μεγαλοπρεπές, δὲν πρέπει νὰ κάμνῃ παρὰ ὅ,τι διατηρῇ ἢ ἀναδεικνύει τὴν ὡραιότητά του, τὴν χάριν του, τὴν μεγαλοπρέπειαν. Οἱ θεαταί που αἰσθάνονται ὑπερβολικὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸ βλέπουν στρεβλωμένον μέχρι φρίκης, δὲν ἔχουν αἴσθησιν, δὲν ἔχουν καλαισθησίαν. Ἀπολαμβάνουν ἕνα θέαμα πρόστυχον ποῦ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀηδιάζῃ, καὶ χειροκροτοῦν ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε νὰ σφρίζουν, διὰ νὰ μὴ τολμήσῃ πλέον κανένας ἄνθρωπος-καουτσοὺκ νὰ προσβάλῃ τὸ σῶμά του καὶ τὴν καλαισθησίαν του...

Εὐτυχῶς, τὸν ἄνθρωπον-καουτσοὺκ διεδέχθη ἕνα *μπαλέτο*. Ἐγέμισαν τὴν σκηνὴν ὡραῖα μικρὰ κορίτσια μὲ κομψὰ φορέματα, καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς καὶ ὑπὸ τὰς πολυχρώμους προβολὰς τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Ἄ, μάλιστα, τὸ μπαλέτο εἶνε ὡραῖον! Ὅταν εἶνε σεμνὸν καὶ μετρημένον, ὅπως αὐτὸ ποῦ ἔβλεπα προχθές, εἶνε ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικώτερα θεάματα. Εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰς ὡραίας γραμμὰς τῶν νεαρῶν σωμάτων, εἰς ὅλας τὰς στάσεις ποῦ λαμβάνουν διαδοχικῶς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ χοροῦ. Εἶνε μία φυσικὴ ὡραϊότης εἰς τὴν ὁποίαν προστίθεται καὶ ὡραιότης τεχνική. Ἡ μία ἐξαίρει τὴν ἄλλην, καὶ αἱ δύο μαζὶ ἀποτελοῦν κάτι τέλειον καὶ ἁρμονικόν. Αὐτὸ τὸ θέαμα εἶνε ἄξιον ἀνθρώπου μὲ αἴσθησιν καὶ μὲ καλαισθησίαν. Καὶ τοιαῦτα ἔπρεπε νὰ εἶνε ὅλα τὰ θεάματα αὐτῶν τῶν θεάτρων. Συχνὰ ὅμως, χάριν τοῦ περιέργου, θυσιάζεται τὸ ὡραῖον. Καὶ ἰδοὺ μία θυσία, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ἀνέχεται κανεὶς ποτέ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐξαναμιλήσαμε πιὰ μ' αὐτὸ τὸ ἀρχοντόπουλο, ποῦ ἦτο ἀρχοντόπουλο, χωρὶς ἀρχοντιά...

Τὸ ἀφίσαμεν εἰς τὴν γωνίτσαν του νὰ τρώγῃ τὲς παστίλλιες του, τὰ φουντούκια του καὶ τὸ νερόβραστο ρίζι ποῦ τοῦ ἔφερναν δύο φορὲς τὴν ἡμέραν. Ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια, ποῦ εἴχαμεν ὁ ζέβρος κ' ἐγώ, μᾶς ἔκαμνε νὰ λησμονῶμεν τὴν παρουσίαν αὐτοῦ τοῦ σιχαμεροῦ ὑποκειμένου.

Ἀπὸ τότε ἐκάμναμε συντροφιά, μὲ τὸν ζέβρον, εἰς τὸ φαγητόν. Ἐγὼ τοῦ ἔδιδα ἀπὸ τὰ ἐξαίρετα καρότται καὶ τὰ ἐκλεκτὰ χοταρικά, μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο πάντοτε ἡ φάτνη μου ἀφθόνως ἐφωδιασμένη. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μοῦ ἐπρόσφερε βρώμην καὶ ἄχυρα, ποῦ ἐγὼ τ' ἀγαποῦσα πολύ. Κ' ἐπερνούσαμεν εὐχάριστα τὴν ὥραν μας μὲ ἀτελείωτες κουβέντες, ποῦ μᾶς ἔκαμναν νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερα.

Ἐγὼ τοῦ διηγούμην πῶς ἐπέρασα τὰ παιδικά μου χρόνια. Αὐτὸς μοῦ ἔλεγε τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος. Τὸ ὄνομά του ἦτο Κοκ-Λικός, καὶ ἡ καταγωγή του βορεινή, διότι εἶχε γεννηθῆ κοντὰ στὴν Μπλουμφοντάϊν, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ὀράγγη, μὲ τὰ κιτρινωπὰ νερά.

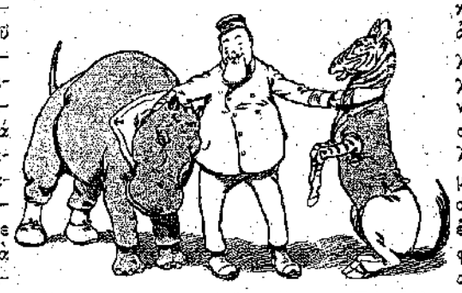

«Νὰ τὴν κυρτώνω σὰν νὰ ἦτο θόλος...» (Σελ. 268.)

— Γι' αὐτὸ λοιπόν, τοῦ εἶπα γελῶν ἐγώ, αἱ ξανθωπὲς ραβδώσεις τοῦ τριχώματός σου ἔχουν κάπως πορτοκαλὶ χρῶμα...

— Ὄχι, μοῦ ἀπήντησε μ' ἕνα χαμόγελο. Ὁ λόγος εἶνε ἁπλῶς, διότι ὁ πρῶτος μου αὐθέντης, ἕνας Ἀφρικάνδερ τῶν μερῶν ἐκείνων ἦτο τρελλός. Αὐτὸς ὁ ἰδιότροπος ἄνθρωπος ἦτο κοκκινοτρίχης σὰν τὸ καρόττο, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ γύρω του ἄνθρώπους ἢ ζῷα μὲ ἄλλο χρῶμα ἀπὸ τὸ δικό του. Ὑπεχρέονε τὴν γυναῖκά του, τὰ παιδιά του καὶ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ βάφωνται μὲ χρῶμα κόκκινο κεραμιδί, κ' ἔβαφεν ὁ ἴδιος τοὺς σκύλους του, τοὺς γάτους του καὶ τ' ἄλογά του... Τοῦ κατέβη λοιπὸν κάποτε καὶ μοῦ ἐπέρασε μὲ καρμίνιον ὅλας μου τὰς ραβδώσεις ποῦ εἶχαν ἀνοικτὸν χρῶμα... Εὐτυχῶς μὲ τὸν καιρὸν τὸ κατακόκκινο ἐκεῖνο χρῶμα ἐξεθώριασε, εἰδεμὴ θὰ ἐφαινόμουν σὰν ξυλένιο ἀλογάκι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ πωλοῦν τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς!...

Αὐτὴ ἡ κουβεντολογία μας διεκόπτετο δύο φορὰς τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ καπετάνιου Θωμᾶ Στίκ. Τί ἐξαίρετος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ θαλασσινὸς γερο-λύκος! Ἤρχετο νὰ ἐπιβλέψῃ μόνος του μήπως μᾶς ἔλειπε τίποτε, ἂν οἱ ναῦται, ποῦ εἶχαν ἔργον των νὰ μᾶς φροντίζουν, ἔκαμναν ὅπως πρέπει τὰ καθήκοντά των.

Μᾶς ἐχάϊδευε, μᾶς ὡμιλοῦσε σὰν νὰ ἤμεθα φίλοι του. Καὶ ὀφείλω εἰς τὴν φαντασίαν του τὸ ἐπίθετον *Κολίβριος*, μὲ τὸ ὁποῖον ἔγινα περισσότερον γνωστὸς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα παρὰ μὲ τὸ κύριον ὄνομά μου *Δεοπόλδος* — διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ποτὲ δὲν κατώρθωσα νὰ κάμω κανένα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομά του...

Ἀνταπεδίδαμεν, ὅσον μᾶς ἦτο δυνατόν, ὁ Κοκ-Λικὸς καὶ ἐγώ, τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης του. Δι' αὐτό, ὅταν παρετηρήσαμεν ὅτι ὁ γάτος τοῦ ἀτμοπλοίου, ὁ Μαστρο-Πούφ, ἔκαμνε *ρὸν-ρὸν-κι'* ἐφούσκονε τὴν ράχιν του, ἅμα ὁ καλὸς μας πλοίαρχος τὸν ἐχάϊδευε, ἐσοφίσθηκα κ' ἐγὼ τώρα, ἅμα ἀκκουμποῦσε τὸ χέριτου εἰς τὴν ραχοκοκκαλιά μου, νὰ τὴν κυρτόνω σὰν νὰ ἦτο θόλος, καὶ νὰ μιμοῦμαι τὸ βούϊσμα τοῦ ροδανιοῦ, ἐνῷ ἔτριβα τὸ κεφάλι μου ἐπάνω στὴν κοιλιά του κι' ἀνεσήκονα τὴν οὐρίτσα μου ὁλόρθη στὸν ἀέρα, σὰν μπαστουνάκι.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ ζέβρος ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά του κ' ἔβγαζε κάτι χαρούμενα γαυγίσματα, χωρὶς νὰ παύῃ νὰ χοροπηδᾷ σὰν σκυλάκι μέσα στὸν ἱπποκλωβόν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀπ' ἐναντίας, ἐγὼ ἔκαμνα τὸ σκυλάκι καὶ ὁ Κοκ-Λικὸς τὸ χαδιάρικο γατάκι.

Ἤμεθα ἀπαράλλακτοι, σκύλος καὶ γατάκι! Καὶ ὁ καπετάνιος, ποῦ τοῦ ἤρχοντο δάκρυα ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια ποῦ ἔκαμνε μὲ τὰ ἀστεῖά μας, ἐφώναζεν ἐνθουσιασμένος.

— Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε θαυμάσιον, ἀληθινά! Αὐτὰ τὰ ζῷα ἔχουν ἐξυπνάδα παραπάνω καὶ ἀπὸ ἄνθρωπον! Εἶνε γιὰ φίλημα....

Καί, καθὼς ἔφευγεν, ἔρριπτε κ' ἕνα βλέμμα περιφρονητικὸν εἰς τὸν Αὔγουστον, ποῦ ἔμενε πάντοτε ζαρωμένος καὶ κατσούφης εἰς τὴν γωνίαν του.

— Αὐτὸς ἐκεῖ μονάχα ὁ πράσινος σκαντζοχεροπίθηκος, — ἔλεγεν ὁ καπετάνιος, — αὐτὸς ἄλλο δὲν ξέρει παρὰ νὰ μένῃ αἰωνίως στὸ παχνί του μὲ κρεμασμένα μαῦτρα σὰν κακοχτεσμένος μποῦφος!

Καὶ ὅμως πρέπει ν' ἀποῦμε καὶ τοῦ... μπούφου τὰ δίκιο: αὐτὸς ὁ σκαντζόχοιρος εἶχεν ἀρχίσῃ ἐπὶ τέλους νὰ γίνεται... ἄνθρωπος· μᾶς ἔλεγε καλημέρα τὸ πρωί, κ' ἐπροσπαθοῦσε μάλιστα ν' ἀνακατεύεται εἰς τὴν συνομιλίαν μας· κατήντησε μάλιστα καὶ νὰ μᾶς προσφέρῃ φουντούκια. Ἡ μοναξιά του ἦτο ἴσως ἡ μόνη αἰτία ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ πάρῃ λίγη ἀνθρωπιὰ ἐπάνω του.

Τί μᾶς ἔμελεν ὅμως; Ἤμεθα ἡμεῖς οἱ δύο ζῷα χωρὶς χολὴν καὶ μνησικακίαν. Δὲν μᾶς ἐκακοφάνη ἡ διάθεσις ποῦ ἔδειξε νὰ γίνωμεν φίλοι, καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν καυκαρδίσωμεν, ἐφάνημεν πρόθυμοι καὶ ὁμιλητικοὶ μαζί του. Ἐπροσπαθούσαμεν νὰ τοῦ λέγωμεν πράγματα, τὰ ὁποῖα τὸν εὐχαριστοῦσαν. Δι' αὐτό, μίαν ἡμέραν, ἔφερα ἐγὼ μὲ τρόπον τὴν συνομιλίαν μας εἰς τὸ θέμα τῶν πιθήκων γενικῶς καὶ τοῦ ἔκαμα τὸ ἐγκώμιον τοῦ εἴδους αὐτοῦ τῶν ζώων.

— Ἐγνώρισα, εἶπα, μίαν οἰκογένειαν ἀπὸ γορίλλας, τὴν οἰκογένειαν τῶν Σιδεροχέρηδων, ποῦ ἦτο παραπολὺ συμπαθητική....

— Ὦ! οἱ γορίλλαι! εἶπε μὲ περιφρονητικὸν ὕφος ὁ Αὔγουστος. Οἱ γορίλλαι εἶνε πίθηκοι κατωτέρας τάξεως. Εἶς τὰ ἀπέραντα δάση ποῦ κύπτουν τὸν αὐγένα ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ αὐτοκράτορος Κρυκρῆ Α', τοῦ σεβαστοῦ πατρός μου, (τ' ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὴν ἔμφασιν καὶ τὴν ματαιοδοξίαν, ποῦ ἐφούσκονε ὅλον τὸ ὑποκείμενόν του, ὅταν ἀπήγγελλε μὲ στόμφον αὐτὰ τὰ λόγια), γνωρίζετε εἰς τί τοὺς χρησιμοποιοῦν, αὐτοὺς τοὺς γορίλλας;... Νὰ ξαναβερνικόνουν τοὺς πορμοὺς τῶν μεταχειρισμένων δένδρων καὶ νὰ ξαναβάφουν μὲ πράσινο χρῶμα τὰ μαραμμένα φύλλα καὶ τὰ χόρτα!

Ἐκύτταξα τὸν Κοκ-Λικό· μ' ἐκύτταξε ὁ Κοκ-Λικός... Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ τοῦ πιθήκου δὲν μοῦ ἄρεσε διόλου. Ἄκουε ἐκεῖ! Νὰ βάφουν πράσινα τὰ μαραμμένα φύλλα! Νὰ ξαναβερνικόνουν τὰ μεταχειρισμένα δένδρα! Χμ! Αὐτὸς ὁ μανδρίλλος ὡρισμένως μᾶς ἔπαιρνε γιὰ ἠλίθιους, ἀφοῦ ἐγύρευε νὰ μᾶς πουλήσῃ τέτοιου εἴδους *ἀρλουμπες*! Καὶ ὅμως, δὲν διέψευσα τὸ χνδροειδὲς φεῦμά του, καί, διὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἐσκόπευε νὰ ἐξακολουθήσῃ, τοῦ εἶπα:

— Εἶνε καὶ οἱ οὐϊστιτῆδες... Ἄ! εἶνε χαριτωμένα ζωάκια αὐτοί, καί...

— Πούφ! οἱ οὐϊστιτῆδες! διέκοψε, μ' ἕνα ἀνασήκωμα τῶν ὤμων του. Αὐτοὶ εἶνε, σὰν νὰ μὴν εἶνε. Εἶνε πίθηκα σχεδὸν ἀόρατοι. Γιὰ νὰ τοὺς ἴδῃ κανείς, πρέπει νὰ κρατῇ μικροσκόπιον!

— Καὶ τί λέτε διὰ τοὺς οὐραγκουτάγκους; ἠρώτησε καὶ ὁ Κοκ-Λικός. Αὐτοὺς βέβαια, δὲν χρειάζεται κανεὶς μαγούαλια γιὰ νὰ τοὺς διακρίνῃ!

— Ἄ! ὄχι! εἶπε πάλιν μὲ περιφρονητικὸν χαμόγελο ὁ υἱὸς τοῦ Κρι-κρῆ Α'. Καὶ τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτούς! Εἶνε οἱ βρωμερώτεροι πίθηκοι τοῦ κόσμου! Περιμένουν νὰ βρέξῃ γιὰ νὰ πλυθοῦν. Δι' αὐτὸ εἰς τὰ ἀπέραντα ὑποστατικὰ τοῦ πολυσεβάστου πατρός μου, δὲν τοὺς λέγομεν μὲ ἄλλο ὄνομα, παρὰ *βρωμαγκουτάγκους*... Εἶνε κι' αὐτοὶ σὰν τοὺς χιμπαζῆδες. Εἰς τί χρησιμεύουν, σᾶς παρακαλῶ; Ὁ ἔνδοξος πατέρας μου δὲν εὑρισκε τί ἄλλο νὰ τοὺς κάμῃ, παρὰ νὰ τοὺς πωλῇ εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τοῦ Παστέρ, ὅπου, φαίνεται τοὺς χρησιμοποιοῦν διὰ μικροβιολογικὰ πειράματα!

Αὐτὸ ὑπερέβαινε τὰ ὅρια. Ἠσθάνθην ὅτι ἐφούσκονε μέσα μου ἡ ἀγανάκτησις μ' αὐτὸν τὸν ἀναιδῆ φαντασμένον, ποῦ δὲν τοῦ ἔφθανεν ὅτι ἤθελε νὰ μᾶς κάμῃ τὸν καμπόσο μὲ τὰ ἠλίθια ψεύδη του, ἀλλὰ ἐφαίνετο ὅτι εὑρίσκεν εὐχαριστησιν νὰ κακολογῇ ὅλα τὰ γένη τῶν πιθήκων, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἰδικόν του. Κ' ἐζητοῦσα τρόπον πῶς νὰ τὸν κάμω νὰ ντροπιασθῇ, ὅταν ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθη φυσικώτατα μόνη της:

— Τέλος πάντων, ὡς βλέπετε, — εἶπεν εἰς τὸ τέλος ὁ Αὔγουστος μ' ἕνα καμάρι, τὸ ὁποῖον ἐνεθάρρυνεν ἡ ἰδική μας σιωπή, — ἀνάμεσα εἰς τοὺς τόσον πολυαρίθμους κλάδους τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν πιθήκων, ἕνας καὶ μόνον ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος τιμᾷ πραγματικῶς τὴν φυλήν μας, ἕνας καὶ μόνον, ὅστις, μὲ τὰ μεγάλα του πνευματικὰ χαρίσματα, μὲ τὸ κάλλος καὶ τὴν ρώμην τοῦ σώματος, ἐπιβάλλεται πραγματικῶς εἰς τὸν θαυμασμὸν τοῦ πλήθους, καὶ αὐτὸς εἶνε...

— Οἱ μανδρίλλοι, βάζω στοίχημα! ἐχαμογέλασεν εἰρωνικώτατα ὁ Κοκ-Λικός.

Χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ τὸν περιπαικτικὸν τόνον τοῦ ζέβρου, ὁ υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος ἔστρεψε πρὸς ἐμέ:

— Δὲν τὸν ἔβαλα ἐγὼ βέβαια νὰ τὸ εἰπῇ! — μοῦ εἶπεν ἐπικαλούμενος τὴν μαρτυρίαν μου.

Εἶχεν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ διὰ νὰ ἐντροπιάσω ἐκεῖνον τὸν ἠλίθιον μὲ μιὰ *κοῦρα*, χονδρήτερη καὶ ἀπὸ τοὺς ξαναβερνικωμένους κορμούς του καὶ ἀπὸ τὰ ξαναβαμμένα χόρτα του. Δὲν ἔλειψα νὰ τὸ κάμω. Προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐγνώριζα ὅτι καὶ ὁ Αὔγουστος ἀνῆκεν εἰς τὴν φυλήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγκωμιάσῃ τόσον τομπωδῶς:

— Πφ! οἱ μανδρίλλοι! εἶπα μ' ἕνα μορφασμόν. Τί εἶνε, θαρρεῖτε, ὁ μανδρίλλος;

(Ἕπεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

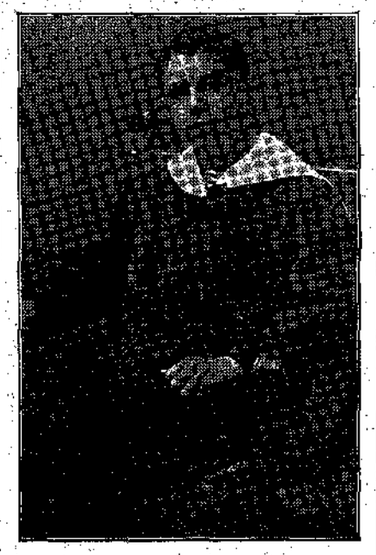

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΓΟΥΝΑΡΑΚΗΣ

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σημαία τῆς Ἐλευθερίας*

εἰς τὸ Δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1905 καὶ εἰς τὸν 94ον Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων,

ὑπὸ δὲ τὸ ψευδώνυμον *Ἐθνικὸς Ὕμνος* Εἰς τὸν 95ον Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.

(Ἴδε Διάπλασιν τ. Ε. σελ. 78, 182 καὶ 215).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΧΑΡΟΥΠΗ

Ἡ δεσποινὶς Ἐρατὼ Χαρούπη ἦτο μία τρελλὴ γρηγοῦλα, ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες τρελλὲς ποῦ δὲν πειράζουν κανένα. Ἦτο συγγένισσα τῆς διευθυντρίας τοῦ παρθεναγωγείου, ὅπου ἡ Μπεμπέκα ἦτο μαθήτρια. Καὶ ἡ διευθύντρια εἶχε τὴν δεσποινίδα Χαρούπη κ' ἔμενε μαζί της εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον.

Εἶπα ὅτι ἡ καϊμένη ἡ γρηγοῦλα δὲν ἐπείραζε κανέα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι καὶ δὲν τὴν ἐπείραζαν τὰ τρελλοκόριτσα τοῦ παρθεναγωγείου. Ἐγνώριζαν τὴν τρέλλαν της, κ' εὑρίσκαν συχνὰ ἀφορμὴν νὰ τῆς λέγουν διὰ τὰ μεγαλεῖά της. Διότι, πραγματικῶς, ἡ Χαρούπη, εἶχε τὴν τρέλλαν νὰ νομίζῃ ὅτι ἦτο ἀνεψιὰ ἑνὸς μεγάλου βασιλέως, καὶ ὅλο ἐπερίμενε γράμμα ἀπὸ τὸν θεῖόν της, νὰ τῆς γράφῃ ὅτι ἤρχετο νὰ τὴν πάρῃ μὲ μεγάλην πομπὴν καὶ παράταξιν, καὶ νὰ πᾶνε εἰς τὸ παλάτι του. Συχνὰ ἐστεχότανε ἡ καϊμένη καὶ ἐκαμάρωνε, κ' ἔκαμνε *ρεβερέντσες*, σὰν μεγάλη κυρία εἰς τὸ παλάτι....

Ἕνα ἀπόγευμα λοιπόν, ποῦ ἔκαμνε κρύο, καὶ ἡ Μπεμπέκα μὲ τὰ ἄλλα κορίτσια εἶχαν μάθημα κεντήματος, ἡ δασκάλισσά των τὰ ἄφισε μίαν στιγμὴν μόνα, διότι τὴν ἐφώναζεν ἡ κυρία διευθύντρια εἰς τὸ γραφεῖον.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν τάξιν, ἡ δεσποινὶς Χαρούπη. Ἡ πόρτα ἦτο μισοανοικτή, καὶ εἰς τὸ ἄνοιγμα ἐφάνη τὸ ὁλοστρόγγυλο πρόσωπό της.

— Ἐλᾶτε μέσα! μά, ἐλᾶτε λοιπὸν μέσα, σᾶς παρακαλῶ! τῆς ἐφώναξε ἡ Μπεμπέκα.

Καὶ ὕστερα ἐγύρισε καὶ εἶπε στὰ ἄλλα κορίτσια:

— Τώρα νὰ ἰδῆτε τί γέλια θὰ κάνουμε! Ἔχω μιὰ περίφημη ἰδέα... Ὅλες ὅμως νὰ λέτε ὅ,τι θὰ λέγω ἐγώ.

Ἔτρεξε ἡ Μπεμπέκα, ἔπιασε τὴν δεσποινίδα Χαρούπη ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ἔφερε μέσα εἰς τὴν τάξιν τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ εἰς τὴν καρέκλα, καὶ τῆς ἄρχισε τὴν κουβέντα.

— Ἔχετε καιρό, δεσποινὶς Ἐρατώ, νὰ λάβετε γράμμα ἀπὸ τὸν θεῖόν σας, τὸν βασιλέα:

— Ὦ! πολύ, πολὺν καιρό!

— Λοιπόν, δεσποινὶς Ἐρατώ, ἅμα μᾶς τάξετε πῶς δὲν θὰ τὸ μαρτυρήσετε, ἐγὼ καὶ τὰ ἄλλα τὰ κορίτσια, θὰ σᾶς ποῦμε ἕνα μυστικό, ἕνα μεγάλο μυστικό, ποῦ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ χαρῆτε!

Ἡ καϊμένη ἡ τρελλή, ἀνεσηκώθη ἀπὸ τὴν καρέκλα της, ἅμα ἤκουσε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

«Ἐκαμάρωνε...» (Σελ. 269)

— Ἄχ! πῆτέ μου γρήγορα τὸ μυστικό!

— Λοιπόν, δεσποινὶς Ἐρατώ, ὁ θεῖος ἔστειλε ἕνα γράμμα, μὲ τοσάσες μεγάλες βοῦλλες στὴν κυρία διευθύντρια καὶ γράφει νὰ κάνετε τὲς ἑτοιμασίες σας, γιατί ἔρχεται νὰ σᾶς πάρῃ καὶ νὰ πᾶτε στὸ παλάτι...

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΛΩΛΟΥΛΑΣ

— Καλημέρα, μπαμπᾶ! καλημέρα μαμμά!... Ξέρετε, σήμερα τὸ βράδυ γίνομαι πιὰ γνωστική. Δὲν θὰ εἶμαι ἡ Λωλούλα ποῦ ξέρατε, ἀφοῦ τὸ βράδυ, στὰς ἑπτά, ὅπως μοῦ ἔλεγεν ἡ μαμμά, θὰ κλείσω τὰ ἑπτά μου χρόνια. Νά!... νά! ἀπὸ τώρα τὸ καταλαβαίνω, πῶς βάζω γνῶσι!...

Καὶ ἡ Λωλούλα—τὴν ἔλεγαν ἴσως ἔτσι διὰ τὰ πολλὰ καὶ λωλὰ καμώματά της—ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τί δῶρο θὰ τῆς ἔδινε ὁ μπαμπᾶς της γιὰ τὰ γενέθλιά της, ὅταν τὸν εἶδε νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του ἕνα ὁλοκαίνουργο ἀσημένιο πεντόφραγκο. Ἔτρεξε κοντά του, ἐπήδησε στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ ἅρπαξε τὸ νόμισμα, ἐνῷ τοῦ ἔδινε δύο τόσα μεγάλα φιλιά, ἕνα στὸ κάθε μάγουλο, καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ τὸ δίνεις, γιὰ νὰ τὸ κάνω ὅ,τι θέλω;

— Ὅ,τι θέλεις!

— Κι' ἂν τὸ πετάξω μέσα στὴ στέρνα, γιὰ νὰ δῶ πῶς θὰ κάνῃ γύρες-γύρες μέσα στὸ νερό;...

— Κατεργαρούλα! Σοῦ λέγω ὅτι ἠμπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς ὅ,τι θέλεις, διότι δὲν εἶσαι πιὰ ἡ χθεσινὴ Λωλούλα, ποῦ δὲν εἶχε κλείσῃ ἀκόμα τὰ ἑπτά... Τὸ λέγω στὸ μεγάλο κορίτσι, ποῦ εἶσαι σήμερα, τὸ φρόνιμο καὶ γνωστικό.

— Καταλαβαίνω.... Εὐχαριστῶ, μπαμπᾶ μου..... Θὰ ἔχωμε γέλια σήμερα....

— Μιλτιάδη! παραπολλὰ χρήματα τῆς ἔδωσες! παρετήρησεν ἡ μαμμά.

Ἡ Λωλούλα ὅμως ἦτο ἔξω κι' ὅλας. Τὴν ἔβλεπαν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποῦ ἔτρεχε πηλάλα στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, ὅπου ἐπερνοῦσαν τὸ καλοκαίρι.

— Δὲν τὴν κυττάζεις καλλίτερα τί χαρὰ ποῦ ἔχει; εἶπεν ὁ μπαμπᾶς. Τί πήδους κάνει γιὰ νὰ πάῃ νὰ 'πῇ στὰ παιδιὰ τὸ μεγάλο δῶρο ποῦ ἐπῆρε! Τὰ χρυσᾶ μαλλάκια της κάνουν ἄλλους τόσους πήδους στὴν ράχι της, ὅσους καὶ τὰ πόδια της στὸ χῶμα...

Ἡ μαμμὰ ἐπρόβαλε νὰ κυττάξῃ. Τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς Λωλούλας ἐλαμποκοποῦσαν στὸν ἥλιο.

—"Αμα συλλογίζομαι, εἶπε ἡ μαμμά, ὅτι, ἂν ἡ Λωλούλα ἤτανε ἀγόρι, ἔπρεπε πιὰ νὰ τῆς ἐκόβαμε αὐτὰ τὰ ὡραῖα μαλλιά...

— Αἴ! μὲ μιὰ ψαλιδιά, τῆς τὰ ἔκοβα ἐγώ....

— Καλέ, τί λές, Μιλτιάδη; ἡ Λωλούλα μου χωρὶς τὰ χρυσᾶ μαλλιά της!

⊠

Ἡ μικρούλα, αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἦτο πιὰ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα σκανδαλιάρικα παιδιά, εἰς τὴν ἄκραν τῆς πλατείας, καὶ ἡ συζήτησις ἔπαιρνε κ' ἔδινε, τί νὰ κάμουν τὸ ἀσημένιο πεντόφραγκο.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ Τοτός, ὁ δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Τουτοῦ,—ἐγώ, ξέρω τί θὰ ἔκανα.

— Πές το λοιπόν! εἶπεν ἡ Λωλούλα.

— Νά!... θὰ ἐπήγαινα στὸ πανόραμα καὶ θὰ *κυττάζαμε* ὡς τὸ βράδυ...

— Ὁ Τοτὸς καλὰ τὸ λέγει, εἶπεν ὁ Τουτοῦς.

Ὁ Τοτὸς καὶ ὁ Τουτοῦς πάντα ἦσαν σύμφωνοι, σ' ὅλα τα ζητήματα.

— Καλέ, τί λέτε; εἶπεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ἀγαπημένος σύντροφος τῆς Λωλούλας σ' ὅλα τα παιγνίδια· νὰ μᾶς τὰ πάρῃ ὅλα ὁ πανοραματατζῆς, κ' ὕστερα νὰ μὴ μᾶς μείνῃ τίποτα;

— Νά! ἐγὼ λέγω νὰ πᾶμε μὲ τὸ σιδηρόδρομο στὸ ἄλλο χωριό, ποῦ φαίνεται ἀπὸ ᾽δῶ, νὰ δοῦμε πῶς εἶνε καμωμένα τὰ σπίτια τους...

— Ναί, καὶ νὰ μᾶς πάρῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς παράδες ὁ σιδηρόδρομος, χωρὶς ἐμεῖς νὰ καταλάβουμε τίποτε! εἶπε πάλιν ὁ Γιαννάκης.

— Καλὲ νὰ βροῦμε τίποτα, ποῦ νὰ δροσισθοῦμε μ' αὐτὴ τὴ ζέστη! — εἶπεν ἕνας ἄλλος.

— Ναί, ναί! ποῦ νὰ μὴ μᾶς ζεσταίνῃ πιὰ ἔτσι πολὺ ἡ ζέστη, καὶ νὰ μὴ μᾶς καίῃ ὁ ἥλιος!

Καί, ἐνῷ ἔλεγεν αὐτά, ἡ Λωλούλα ἐσήκωσε κ' ἔρριψε πίσω της τὲς μεγάλες ξανθὲς μποῦκλές της, ποῦ εἶχαν πέσῃ ἐπάνω στὰ μάτια καὶ στὰ αὐτιά της, καί, μὲ τὴν ζέστην ποῦ ἔκαμνε, εἶχαν καταντήσῃ ἀνυπόφορες.

— "Α! μὰ κ' ἐσεῖς! εἶπε στὰ μαλλιά της,—ἂν μποροῦσα, θὰ σᾶς ἔκοβα... Μά, ἀλήθεια... γιατί ὄχι; ἀφοῦ ὁ μπαμπᾶς εἶπε πῶς μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω!...

Καὶ ὕστερα εἶπε στὰ ἄλλα παιδιά:

— Νὰ σᾶς πῶ, παιδιά!... Ἔχω μιὰ ἰδέα, πολὺ ἀστεία... Νὰ πᾶμε ὅλοι μαζὶ στὸ κουρεῖο, καὶ νὰ κόψωμε τὰ μαλλιά μας μὲ τοὺς παράδες μου... Νὰ δῆτε πῶς θὰ γελάσωμε!

Ὁ Τουτοῦς ἐκύτταξε τὸν Τοτό, ὁ Τοτὸς ἐκύτταξε τὸν Τουτοῦ, καὶ οἱ δύο μαζὶ εἶπαν:

— Ναί, ναί, ὡραῖα! θὰ γελάσουμε πολύ.

Σύμφωνα καὶ τὰ ἄλλα παιδιά. Διότι τὰ δύο δίδυμα, ἂν καὶ ἦσαν σχεδὸν ὀκτὼ χρόνων τὸ καθένα, εἶχαν ὅμως τὰ μαλλιά των πολὺ μακρυά, κρεμασμένα στὲς πλάτες, διότι ἡ μαμμά των δὲν εἶχεν ἀποφασίσῃ ἕως τότε νὰ τὰ κουρεύσῃ....

Ἐξεκίνησαν λοιπὸν ὅλα τὰ παιδιά, μὲ τὴν Λωλούλα ἐπὶ κεφαλῆς, διὰ τὸ κουρεῖον.

Ἐνῷ ἐπήγαιναν, τὰ δύο δίδυμα ἐσυζητοῦσαν:

— Ἐννοεῖς, Τοτό, ἅμα λείψουν τὰ μακρυὰ μαλλιά, δὲν θὰ καφάνωμε πιά...

— Καὶ νὰ δῇς, Τουτοῦ, δὲν θὰ μᾶς φωνάζουν πιὰ «κορίτσια».

— Οὔτε θὰ μᾶς τραβοῦνε πιὰ τὰ μαλλιὰ γιὰ νὰ μᾶς θυμόνουνε!

— Μονάχα, εἶπε ὁ Τοτός, τί θὰ πῇ ὕστερα ἡ μαμμά;

— Θὰ πῇ... θὰ πῇ πῶς καλὰ ἐκάναμε, ἀφοῦ εἴμαστε πιὰ μεγάλοι.

— Μὰ βέβαια, εἶπεν ἡ Λωλούλα, κ' ἐγώ, ποῦ εἶμαι μεγάλη, αὐτὸ λέγω....

Οἱ ἄλλοι ἐγελοῦσαν ἀπὸ πρὶν μὲ τὴν διασκέδασιν, ποῦ θὰ ἔβλεπαν «κουτρούλεκα» τὰ παιδιὰ ποῦ εἶχαν μακρυὰ μαλλιά.

⊠

Ἔφθασαν εἰς τὸ κουρεῖον.

Ὁ κουρεὺς ἦτο ἕνας χωρικὸς μὲ λίγο μυαλό, ποῦ δὲν ἐκύτταζε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ συμφέρον του. Ὅταν εἶδεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ γελαστὰ παιδάκια νὰ εἰσβάλλουν εἰς τὸ μαγαζί του, ἐνόμιζεν ὅτι ἐπήγαιναν νὰ τὸν περιπαίξουν, καὶ ἤθελε νὰ τὰ διώξῃ. Ἡ Λωλούλα ὅμως τοῦ ὡμίλησε σοβαρά, καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ πεντόφραγκο.

— Μᾶς τὰ κόβεις τὰ μαλλιά;

Εἶδε ὁ κουρεὺς τὸ πεντόφραγκο. Τὸ κέρδος ἦτο ἀνέλπιστον.

— Μοῦφεξε! ἐσκέφθη.

— Ἔλα λοιπόν, μικρούλα μου. Κάθησε στὴν πολυθρόνα. Τὰ θέλεις πόλκα, ἢ σύρριζα;

— Τ' εἴπατε; — εἶπεν ἡ Λωλούλα, ἡ ὁποία δὲν ἤννόησε καλὰ μὲ τὸ πρῶτον.

— Σ'ἐρωτῶ: θέλεις νὰ τὰ κόψω ὅλα, ἢ νὰ τ' ἀφίσω νὰ πιάνωνται;

Πάλιν δὲν ἐκατάλαβε καλὰ ἡ Λωλούλα.

— Μά, καὶ τώρα πιάνονται, εἶπε. Νά!... νὰ μοῦ τὰ κόψῃς ἴσια μὲ τὸ λαιμό.

— Καὶ τὸ λαιμὸ μαζί; εἶπεν ὁ κουρεύς, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ἀστεῖον....

— Ὄχι, μονάχα τὰ μαλλιά! ἀπήντησεν ἡ Λωλούλα, γελαστὴ-γελαστή.

— Ναί, μὰ τὸ ξέρει ἡ μαμμά σου; παρετήρησεν ὁ κουρεύς. Τί σοῦ εἶπε;

— Ἡ μαμμά μου;... ἀπήντησεν ἡ Λωλούλα κάπως στενοχωρημένη. Ἡ μαμμά μου δὲν εἶπε τίποτε..... Ὁ μπαμπᾶς μου ὅμως εἶπε νὰ κάνω ὅ,τι θέλω....

— Τότε, πάει καλά.

— Τὸ ψαλίδι τοῦ κουρέως ἤρχισε νὰ δουλεύῃ, καὶ μετ' ὀλίγον τὰ ὡραῖα χρυσόξανθα μαλλάκια τῆς μικρούλας ἦσαν σκορπισμένα καταγῆς. Ὁ Γιαννάκης ἔσκυψε καὶ τὰ ἐμάζευε μὲ προσοχήν.

— Ἄλλος τώρα! εἶπεν ὁ κουρεύς, ἐνῷ ἔβγαζε τὸ σινδόνι, ποῦ εἶχε τυλίξῃ τὴν Λωλούλα.....

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Ὁ Φωτολούστης Βασιλιᾶς,
ἀπ' τὸν οὐράνιο δρόμο
Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας
ἀποσταμένος γέρνει
Καὶ τὴν λαμπρὴ πορφύρα του
ὅπου κρατεῖ στὸν ὦμο
Στὸ γύρισμό του σέρνει.

Κι' ὅπου ἀκουμβᾷ ἡ πορφύρα του,
καὶ ὅπου ἔχει περάσῃ,
Τὸ ρόδινο τὸ χρῶμά της
σκορπᾷ μὲ περηφάνεια...
Χιλιάδες τριαντάφυλλα
σκορπίζονται στὴν Πλάσι,
Στὰ πέλαγα, στὰ οὐράνια!

Βυθίζεται στὴ θάλασσα
σιγὰ σιγὰ καὶ σβύνει·
Ἀλλὰ τὸ στέμμα τὸ χρυσό,
ὅπου τὸν στεφανώνει
Πρὶν βυθισθῇ, τριγύρω του
πανώρια λάμψι χύνει
Καὶ τὰ νερὰ χρυσώνει.

Κι' τότε τῆς πορφύρας του
ὅποιος θωρεῖ τὸ χρῶμα
Κι' ὅποιος χρυσῆ τοῦ στέμματος
τὴν λάμψιν ἀγνατεύει,
Νοιώθει πῶς εἶνε βασιλιᾶς
καὶ λέει μ' ἕνα στόμα:
Ὁ Ἥλιος βασιλεύει!

ΕΑΝΘΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΗ

(Γ' Βραβεῖον Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ)

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ κροκόδειλος καὶ ὁ κλέπτης.

Ἕνας Ἄγγλος περιηγητὴς διηγεῖται ὅτ' ἐφώνευσεν, ὅταν ἐταξείδευεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, ἕνα μεγαλόσωμον κροκόδειλον.

Τὸν ἔσχισε, καὶ μέσα εἰς τὸν στόμαχόν του ἀνεκάλυψε:

1) ἕνα μεταλλίνιον θηλυκωτῆρα ζώνης·
2) μίαν κόφαν ἀπὸ πανταλόνι·
3) δεκατέσσαρα κομβία ἀπὸ μέταλλον·
4) ἕνα ζευγάρι κομβία διὰ μανικέτια·
5) ἑξηνταὲξ καφφιὰ ἀπὸ ὑποδήματα·
6) σαραντατρεῖς καφοβλες ἀπὸ ὑποδήματα·
7) ἕνα σουγιᾶν μεγάλον μ' ἓξ λεπίδας.
8) μίαν σακκουλίτσαν ἀπὸ μέταλλον μὲ ἀγγλικὰ νομίσματα μέσα.
9) τρία χρυσᾶ δακτυλίδια μὲ διαμάντια·
10) ἕνα χρυσὸ χρονόμετρον.
11) μίαν ἐπίχρυσον σιγαροθήκην καὶ μίαν σπιρτοθήκην ἐπίσης.
12) μίαν πυξίδα τῆς τσέπης.

Φαντάζεσθε τὴν ἔκπληξιν τοῦ περιηγητοῦ. Δὲν ἐγνώριζε, καὶ δὲν ἦτο ἄλλως τε γνωστόν, ὅτι οἱ κροκόδειλοι ἀγαποῦν νὰ τρώγουν πράγματα τόσον πολυποίκιλα καὶ πολύτιμα, ἀλλὰ καὶ πολὺ δύσπεπτα, ὅπως συχνὰ κάνουν αἱ στρουθοκάμηλοι. Κάτι θὰ συνέβαινε, βέβαια, μὲ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Καὶ ἡ ἀπόδειξις εὑρέθη ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας.

Ἔτυχεν ὁ ταξειδιώτης, ἐνῷ ἔτρωγεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ὁμοτραπέζους του πῶς εὑρέθη μία περίεργος συλλογὴ εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κροκοδείλου, ὅταν, ἐξαφνικῶς βλέπει ἕνα κύριον νὰ σηκόνεται, νὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ τῷ δείξῃ τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα. Ὁ ταξειδιώτης πρόθυμος τῷ παρουσιάζει πρῶτον τὸ χρονόμετρον, τὴν σιγαροθήκην καὶ τὴν σπιρτοθήκην.

— Ἀ! μὰ αὐτὰ εἶνε ἰδικά μου! φωνάζει ὁ κύριος. Πρὸ ἓξ ἑβδομάδων μοῦ τὰ ἔκλεψαν. Συγχρόνως ἔγινεν ἄφαντος ἕνας ὑπηρέτης μου, καὶ αὐτὴ ἡ σύμπτωσις μὲ πείθει ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κλέπτης. Μὲ ὅλας τὰς ἐρεύνας τῆς ἀστυνομίας, δὲν εὑρέθησαν τὰ ἴχνη του... Μοῦ εἶχε κλέψῃ ἀκόμη καὶ τρία δακτυλίδια μὲ διαμάντια....

Ὁ ταξειδιώτης μας εἶχεν εὔρη καὶ αὐτὰ τὰ τρία δακτυλίδια εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κροκοδείλου. Ἄρα ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν. Ὁ κύριος ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης τῆς πολυτίμου συλλογῆς. Καὶ πραγματικῶς ἀνεγνώρισεν ὄχι μόνον αὐτὰ ὡς ἰδικά του, ἀλλὰ καὶ τὴν μεταλλίνην σακκουλίτσαν καὶ τὸν σουγιᾶν ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν κλέπτην ὑπηρέτην του....

Εὔκολον εἶνε νὰ μαντεύσετε τί εἶχε συμβῇ. Ὁ ὑπηρέτης, ἀφοῦ ἔκλεψεν ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα πράγματα, ἔφυγε βλέπων ὅτι δὲν κατεδιώκετο, καὶ κουρασμένος ἴσως ἀπὸ τὸν δρόμον, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Νείλου· ἐκεῖ τὸν ἐπέτυχεν ὁ κροκόδειλος καὶ τὸν ἔχαφε. Ἐννοεῖται ὅτι ἐχώνευσεν ὅλον τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ ροῦχά του, ἀλλὰ τὰ μεταλλίνια πράγματα ἔμειναν ὁλόκληρα εἰς τὸν στόμαχόν του.

Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν ἔκπληκτικὸν τρόπον, τὰ μὲν κλοπιμαῖα ἐπέστρεφαν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην των, ὁ δὲ κλέπτης ἐτιμωρήθη σκληρότατα διὰ τὴν κακήν του πρᾶξιν!

Οἱ περίεργοι ἀριθμοί.

Ὁ Ἀνανίας μοῦ ἀνακοινόνει τὴν ἐξῆς *σπουδαίαν* ἀνακάλυψίν του:—Ὁ ἀριθμὸς 987,654,321, πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 45, δίδει 44,444,444,445. Ἂν δὲ ἀντιστραφῇ, ἤτοι γίνῃ 123,456,783, καὶ πολλαπλασιασθῇ πάλιν ἐπὶ 45, τὸ ἐξαγόμενον θὰ εἶνε πάλιν περίεργον: 5,555,555,505.

Δοκιμάσατε, νὰ τὸ ἰδῆτε!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ Κυφιοκεφαλάκη:

— Σὲ κάθε σπίτι, λέει εἶνε δύο παποῦδες τὸ πολύ. Καλά! ἕνας ὁ δικός μου κ' ἕνας τῆς Μαρίας δύο, κ' ἕνας τοῦ Τάκη τρεῖς, κ' ἕνας τοῦ Ἀντώνη τέσσαρες, κ' ἕνας ταῦ Τέλη πέντε. Ποῦ δύο καὶ ποῦ πέντε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ

***

Εἰς τὰς ἐξετάσεις:

Ὁ *Καθηγητής*: — Καὶ τὸ ὄργανον δι' οὗ μετρῶμεν τὸ βάρος τῶν σωμάτων πῶς λέγεται;

Ἡ *Πολυθέλγητρος Νεῦτις*: —Βαρόμετρον, κύριε καθηγητά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλόνων

***

Πολὺ πλῆθος εἶνε συνηγμένον. Κάποιος πλησιάζει καὶ ἐρωτᾷ:

— Τί τρέχει;

Καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος ἀπαντᾷ:

— Κανεὶς δὲν τρέχει· πηδοῦν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωστεφοῦς Ἀστεως

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωήν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν **"ΡΩΣΣΙΑ„**

Ἀσφάλειαι: *Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυσευχημάτων, μεταφορῶν, θραύσεως ὑέλων.*

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ καλός μου φίλος *Μικρὸς Κινέζος* [2ε] ἐνέγραψε διὰ μίαν τριμηνίαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 17 συσταθὲν ἔπορον παιδίον ἐν Δυρραχίῳ. Εὖγε του!

Πρῶτα-πρῶτα, ἀγαπητή μου *Καρακάξα*, θὰ χρησιμοποιήσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου ὑποχρέωσα μὲ αὐτὸ τὰς ἐπιστολάς σου καὶ ὄ,τι ἄλλο μοῦ στέλλεις· διότι, φυσικά, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ψάχνω κάθε φορὰν διὰ νὰ βλέπω τί ψευδώνυμον ἔχεις. Πολὺ εὔμορφον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα.

Κ' ἐδῶ, *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι*, ἀρχισε νὰ κάμνῃ ζέστη πολλή· διότι, κατὰ τὴν παροιμίαν, *πανικοῦ τὰ πάρτα*... Χαίρω πολὺ ποῦ ἦτο παρεξήγησις καὶ ποῦ ἔχεις πρόγραμμα εἰς τὴν ζωήν σου, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἀκολουθεῖς πιστῶς. Ἔτσι πρέπει!

Τί παράξενον ὄνειρον ποῦ εἶδε ὁ *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*! Τὰ Εὔσημα, λέει, τῶν Διαγωνισμῶν. ντυμένα στὰ μαῦρα, ἐκάθηντο λέει, ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους τῶν συναδέλφων των Εὐσήμων τῆς Ἀλληλογραφίας καὶ ἔκλαιαν... Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ὄνειρον ἔχει μεγάλην καὶ φοβερὰν συνέχειαν, ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ σᾶς τὴν εἰπῶ· εὔχομαι ὅμως εἰς τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* νὰληθεύσῃ...

Καὶ ἡ *Δροσολουσμένη Χρυσαυγὴ* εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της ὅτι ἐνίκησεν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς τὸν μεγαλήτερον, λέει, ζωγράφον τοῦ κόσμου: τὸν Ραφαήλ! Τί νὰ σημαίνῃ ἀρά γε αὐτό; Ἡ ἐπιστολή της ὡραιοτάτη.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Ἐθνικὸν Λάβαρον*, νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς τὸ *ἀδριστάν* σου διὰ νὰ χαρῶ καὶ νὰ σὲ συγχαρῶ. Ἂν δὲν τὸ πῇ καὶ νὰ εἰς τὴν Διάπλασιν, εἰς ποῖον θὰ τὸ πῇ; Τώρα ποῦ ἔχεις καιρόν, γράψε μου συχνά.

Ἡ ἐσπερὶς δὲν ἐξεχάσθη, *Λευκομάντε Αἰγιαλέ*, ἀλλ' οἱ κυριώτεροι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ λάβουν μέρος, τώρα λείπουν καὶ θὰ περιμένω νὰ ἐπιστρέψουν. Οὔτε μοῦ ἐδήλωσαν ἄλλοι πολλοὶ διατὶ νὰ παραιτηθῶ τῶν ἀπόντων.

Ἐγύρισα ἀνάποδα τὲς καρέκλες καὶ τὸ καλαμάρι τοῦ γραφείου μου!!! ὅταν εἶδα νὰ μοῦ γράφῃ—ποία νομίζετε; ἡ *Κρεόλη* ὕστερ' ἀπὸ σιωπὴν 9 μηνῶν καὶ 7 ἡμερῶν!!! Μοῦ γράφει ἕνα σωρὸ ὡραῖα καὶ ἔξυπνα διαψεύδει δὲ ὁλωσδιόλου μίαν κακεντρεχῆ παραστωγὴν τοῦ ψευδωνύμου της, ἡ ὁποία τὴν θέλει *κρέαν-δίκην* (=Κρεόλην).

Καὶ ἡ *Λούκισσα τῶν Σαλόνων* ἄργησε νὰ φανῇ, ἀλλ' αὐτὴ ὄχι τόσον καιρόν, καὶ μόνον ἐξ αἰτίας τῶν ἐξετάσεών της,—ποῦ γνωρίζομεν πόσον ὑπῆρξαν θριαμβευτικαί. Εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὴν παλύτιμον προσφορὰν τοῦ Συλλόγου «Ἥως». Ἔτσι ἡ ἐσπερὶς μας θὰ ἔχῃ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Τωόντι, *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου*, καὶ μὲν ρίζαι πικραί, οἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς». Ἐκοπίασες, ἀλλ' ἀντιμείφθης μὲ τὸ παραπάνω. Ὅλη ἡ ἐπιστολή σου σήμερον εἶνε ποτισμένη ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτον χαράν σου, Πρωτοδάθμιος! ἔ, δὲν εἶνε μικρὸν αὐτό...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Αἰτωλικὴ Αὐγή, κ. (Z. N. κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς ταχτικὰ καὶ θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλα·) *Σανθὴ Μουσμέ*, κ. (Λ. Σ. ἐμπρὸς λοιπὸν! νὰ δια-

κριθῇς ὅπως καὶ ἡ ἀδελφή σου·) *Κυρία Δέν-με-Μέλει* κ. (χωρὶς ἄρχικὰ ἔ; ἂς μὴ πῶ καὶ τίποτε, διὰ νὰ μὴ προδοθῇ καὶ αὐτό.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ *Δαφνοστεφανωμένη Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Ἡρώ*, *Ἐσμεράλδαν*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* καὶ *Μέλλοντα Διπλωμάτην*·—ἡ *Ἡγεμονὶς τῆς Κρήτης* μὲ τὴν *Κρητικοπούλαν*, *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, *Ἱππότην τῶν Λευκῶν Ὀρέων* καὶ *Φίλην τῶν Ζῴων*·—ὁ *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος* μὲ τὸν *Αἰθέρα*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Λάτριδα τῆς Φύσεως*, *Ξανθὸ Διαβολάκι* καὶ *Ἄνθος Ἀνθέων*·—ὁ *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὸν *Γηραιὸν Νεῖλον*, *Δροσολουσμένην Χρυσαυγήν*, *Αἱμυλίαν Εἱμαρμένην* καὶ *Ποιμενίδα Μυρτώ*·—ὁ *Γαλαξίας* μὲ τὸν *Ξεγανωμένον Τενεκέν*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Δοξασμένην Ἑλλάδα*·—ἡ *Δροσολουσμένη Χρυσαυγὴ* μὲ τὸν *Χωλὸν Διάβολον*, *Ἡλιόλουστον Πρωΐαν*, *Μισοκακόμοιρον*, *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*·—ἡ *Μπουμπουλίνα* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Κάλλος*, *Μικρὸν Ναυπηγόν*, *Μισοκακόμοιρον*, *Ἄγνωστον Πόθον* καὶ *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου*·—ἡ *Κυρία Δὲν-μὲ-Μέλει* μὲ τὸν *Ἄριελ*, *Μέλλοντα Διπλωμάτην*, *Αἰθέρα*, *Μεράνταν* καὶ *Δικέφαλον Ἀετόν*·—ἡ *Κρεόλη* μὲ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος*, *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἄριελ* καὶ *Αἰθέρα*·—ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* μὲ τὸν *Ἄριελ*, *Αἰθέρα*, *Θῦμα τοῦ Φθόνου*, *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*·—ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸν *Αἰθέρα* καὶ *Θῦμα τοῦ Φθόνου*·—ὁ *Σιναχωμένος Ποντικὸς* μὲ τὸν *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*, *Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*·—ἡ *Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Αἱμυλίαν Εἱμαρμένην* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*·—ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὴν *Ροδίαν*, *Χλόην*, *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*, *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Κερκυραϊκὸ Ροδάκινο*·—ὁ *Μάγος τῆς Ἀνατολῆς* μὲ τὴν *Πὰξ* καὶ τὴν *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κόρην τοῦ Οὐρανοῦ* (δὲν μοῦ ἔγραψες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰς Ἀθήνας·) *Ρομφαίαν τοῦ Λόγου* (εὔχομαι περαστικά·) *Κάρολον Κ. Α.* (βεβαίως, χωρὶς ψευδώνυμον δὲν εἱμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος εἰς τίποτε· καλὰ-καλὰ οὔτε εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν·) *Ψάλτην τῶν Ἡρώων* (ἔστειλα·) *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης* (ναί, τώρα ἔληξαν ὅλαι αἱ προθεσμίαι· ἀλλὰ θὰ προκηρυχθοῦν νέοι διαγωνισμοὶ καὶ τότε θὰ εἱμπορέσῃς νὰ λάβῃς μέρος·) *Ἄρην* (τετράδιόν σου πρὸς τὸν *Μικρὸν Σουλιώτην* δὲν ἐλήφθη· βεβαίως, ἀφοῦ λέγῃς, ὅτι ἔστειλες, ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Ἄλκιμον Νεότητα* (ναί, ὁ «καύσων πολύς» τὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἐπιστολή σου, ἡ ὡς παραλήρημα διαπλασίτιδος·) *Σίφνιον* (καὶ ἡμεῖς σὲ εἴδαμεν μὲ μεγάλην χαρὰν εἰς τὸ γραφεῖον· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Σημαίαν τοῦ Φωτός* (σοῦ εἶχα ἤδη ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅταν ἔλαβα καὶ τὴν τρίτην ἐπιστολήν σου·) *Παιδικὴν Χαρὰν* (ἔχει καλῶς·) *Σιναχωμένον Ποντικὸν* (ἔστειλα·) *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*, *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Αὐτόνομον*, *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας*· *Μπουμπουλίναν* (ἔστειλα· ὁ τέταρτος τίποτε ἀκόμη.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Ἰουλίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Αὐγούστου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

425. *Δεξίγριφος.*

Τὸ πρῶτον μου ἐπίθετον, ὄχι πολὺ...μεγάλο.
Τὸ δεύτερο στὴ βάρκα σου βρίσκεται δίχως [ἄλλο.
Τὸ τρίτον μία μετοχή. Καὶ κύτταζε μικρόβια.
Ἂν θέλῃς, μὲ τὸ ὅλον μου, χερσαῖα καὶ ὑδρόβια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνος τῆς Ἐρήμου

426. *Στοιχειόγριφος.*

Ἐγὼ ἐδόξασα ποτὲ τὸν μέγαν Δημοσθένην,
Καὶ τ' ὄνομά μου ἀθάνατον παντοτεινὰ θὰ [μένῃ.
Ἂν τώρα κόψῃς, φίλε μου, τὴν κάραν μου [ἐκείνην
Ὥρα θὰ ἰδῇς πῶς ἔφθασε νὰ πέσῃς εἰς τὴν [κλίνην.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κάτσε-Βρέστο

427. *Ἀναγραμματισμός.*

Ἀρχαία πόλις, λῦτά μου, γνωστὴ καὶ δοξα- [σμένη,
Σκορπίζει τὰ στοιχεῖά της 'ς ὅλη τὴν οἰκου- [μένη
Μ' αὐτὰ ξανασυνάζονται μὲ τάξιν ὅμως ἄλλην,
Κ' ἕνας τεχνίτης γρήσιμος ἐμπρός σου ξεπρο- [βάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ρεύματος

428. *Αἴνιγμα.*

Τοὺς αἰνιγματογράφους προκαλῶ,
Νὰ βγάλουν ἀπὸ γράμμα ἕνα γράμμα,
Νὰ τοῦ φορέσουν γιὰ καπέλλο πρόθεσι,
Καὶ νὰ μοῦ κάμουν αἴνιγμα ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θεραπαινίδος τῶν Μουσῶν

429. *Κῦβος.*

α) * * * * * *
* * * *
β) * * * * * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * *
* * * *
* * * * * *

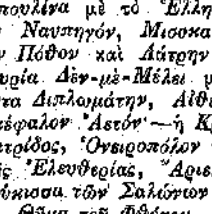

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκεται: Εἰς τὸ α' τετράγωνον: ἄνω ἀρχαῖος ἥρως, κάτω νῆσος ἑλληνική, δεξιᾷ κάτοικος ἀρχαίας βαρβάρου χώρας καὶ ἀριστερᾷ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου. Εἰς τὸ β' τετράγωνον: ἄνω οἰκιακὸν ἐργαλεῖον, κάτω φυτὸν ἀρωματικόν, δεξιᾷ νῆσος ἑλληνικὴ καὶ ἀριστερᾷ σκέπασμα. Εἰς τὰς ἄνω διαγωνίους, δεξιᾷ πόλις εὐρωπαϊκή, ἀριστερᾷ νῆσος· εἰς τὰς κάτω, δεξιᾷ ζῷον, ἀριστερᾷ πρόθεσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζακχαίου

430—432. *Μεταμορφώσεις.*

1.—Ὁ *ἦχος* διὰ 3 μεταμορ. νὰ γίνῃ *μέλος*.
2.—Τὸ *μέλος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ᾆσμα*.
3.—Τὸ *ᾆσμα* δι' 11 μεταμορ. νὰ γίνῃ *θρῆνος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Ὁμίχλης

433—437. *Μαγικὸν Γράμμα.*

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄθυμος, *Ἀριαῖος*, *λίθινος*, *ἀγλαός*, *Ἴναχος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδαμάστου Ταύρου

438. *Ποικίλη Ἀκροστιχίς.*

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν διάσημον ἱστορικόν:

1, Θεά· 2, Ἀρχαία περίφημος πόλις, 3, Πρόθεσις· 4, Ὄρος ἑλληνικόν· 5, Ἀρχαῖος θεός· 6, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 7, Ζῷον κερασφόρον· 8, Ὄρος ἑλληνικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψάλτου τῶν Ἡρώων

439. *Ἐλλιποσύμφωνον.*

ιο-αοηαα-η-οα-οι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σήματος τῆς Διαπλάσεως

440. *Γρῖφος.*

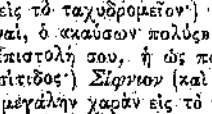

Ὅλα φάγετ' 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 τὴν ρι ρι ρι ρι ρι ρι ρι ρι ρι ρι κὴν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νεραϊδολούλουδο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25.

299. Χοίριλος (χείρ, Ἶλος.) — 300. Μῶμος.-Κῶμος.—301. Θάλλω-Θαλλώ. — 302. Καρία-ἄκαρι.—303. Ταμερλᾶνος.—304. Κόρυς, Πίσσα, νότος, ἀτμός, πάλος, ἔριον, ἀνέχω, φανός, καλός, ραίνω, ἀνθών, οἰνὰς=Οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον.

305. Π Ι Σ Ι Δ Ι Α
Ι Κ Ι Θ
Σ Κ Α Π Α Ν Η
Ι Π Δ Ν
Δ Ι Α Δ Η Μ Α
Ι Ν Μ Ι
Α Θ Η Ν Α Ι Σ

306. Πανόπη—ὅπη = *Πὰν* + (ἐνώτιον—ὠτίον=) ἐν+ (Ὄσιρις—Ἶρις=ὃς =ΠΑΝΑΙΝΟΣ.—307—311. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Κ, Ρ: *κείρω*, *κέρμα*, *κουρεύς*, *κουρά*, *κόρη*.—312. ΔΕΡΚΥΛΙΔΗΣ (Διέππη, Ἐνῷ, Ρῆσις, Κάϊν, Ὕαινα, Λύσις, Ἶσις, Διασύρω, Ἄδεια, Σύν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ναυτοπούλαν τοῦ *Μεσολογγίου* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* (πρόεδρον καὶ ταμίαν μας) διὰ τὸ «Ἄριστα» τοῦ πτυχίου ἐγκαρδίως συγχαίρομεν.—Σύλλογος Ἠώς.

Διὰ τὸ «Ἄριστα» τοῦ διπλώματος, ἀγαπηταί μου, Ἑλένη Παμπούκα καὶ *Δροσόλουστος Νύξ*, δεχθῆτε τὰ θερμά μου συγχαρητήρια.—*Δούκισσα τῶν Σαλώνων.* (ϛ'—136)

Εὐχαριστῶ θερμῶς *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας* διὰ συγχαρητήρια. — *Δούκισσα τῶν Σαλώνων.* (ϛ'—137)

Συγχαίρω *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*.—*Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας.* (ϛ'—138)

Συγχαίρω θερμῶς καὶ ἀσπάζομαι *Χριστιανὴν Παρθένον*, *Δροσόλουστον Νύκτα*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ αὐτῶν διπλώματι.—*Ἑλληνικὴ Τριήρης.* (ϛ'—139)

Σὲ καλό σου, ποθητή μας *Ἐσμεράλδα*! Ἡμεῖς, ἕνεκα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως, στερούμεθα ἐξ ἑβδομάδας τώρα τὴν προσφιλεστάτην διάπλασιν. Νὰ ἰδοῦμε θὰ ἀνακαλύψῃς τὰ νέα μας ψευδώνυμα; Γλυκοασπαζόμεθα Ἑλένην καὶ *Ἑλληνικὴν Τριήρη*.—*Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*, *Γλυκεῖα Ἑλλάς.* (ϛ'—140)

Χαιρετῶ *Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ ἐρωτῶ διατί δὲν μοῦ ἔστειλε ἀκόμη τετράδιόν του, ἐνῷ ἐγὼ τοῦ ἔστειλα τὸ ἰδικόν μου πρὸ τόσου καιροῦ. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω νέον ψευδώνυμον *Ἐνδόξου Μεσολογγίου* δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μ. Ἀσπάζομαι *Μελαγχροινὴν Χιωτοπούλαν* καὶ *Λύραν τοῦ Ὁμήρου*.—*Γλυκεῖα Ἑλλάς.* (ϛ'—141)

Λοιπόν, *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*, ποῖον θὰ ὑποστηρίξῃς, τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* ἢ τὸν *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας*;—*Γλυκεῖα Ἑλλάς.*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.